

uttan um meg. Eingin dropin var í vatnsspannini og eingin brennivíður inni. Við eini kurv í eini reim um hálsin fór eg so at bera út. Hendurnar mátti eg hava til hokjurnar. Tá eg hevði pumpað upp í spannina, mátti eg rætta hana fram, so langt eg røkk, síðan fara eftir henni aftur og á henda hátt skumpa hana undan mær. Ikki ein tann einasti av mínum »Kæru« vinmonnum hevði stundir at hjálpa mær eina hond og takka fyri seinast. Tað tók mær tveir samfullar dagar at bera alt út og vaska upp, og so legði tað ljóðar hevur eingin teirra eftirsiðan dugað at skilt, at eg eri farin at ivast stórliga í hesum vælsignaða vinskapi, sum eittast skal. Eitt var, at tað var møðsamt at rudda eftir teimum, men tað ringasta var kortini at vera so karvandi illur og so ongan hava at deila.

Tá tú gongur og setlar á einum sovorðnum beini, sum liggur í gipsi, setir blóðið til og fær tað at trútna og fyri at fyrirbygja hesum, legði eg meg av og á á sofuna við beininum beint upp í loft til verkurin fór úr aftur. Hvørja ferð eg víkaði beinið, meðan eg lá soleiðis, esjaði tað uppi í gipsstýlanum. Fyrst helt eg tað vera blóð, men tað kundi ikki bera til, tí so hevði tað sett úr. So helt eg fótin vera dotnan av og liggja leysan, men heldur ikki hetta ljóðaði trúligt. Tað var ein spennandi dagur, tá Falck koyrdi meg niðan at taka gipsið av. Deildarsjúkrasysturin klipti vavið sundur og ballaði væl um beinið aftur, tí yvirlæknin skuldi hyggja at tí, tá hann kom stovugongd. Men eg kundi ikki bera mær at hyggja so titt og knapt hon var úttafturarin. Eg gjørdist púra stívir av ræðslu. Fóturin hekk og sletti sum eitt ókrampað vindeyga og púrt einki fól var í honum.

Yvirlækninum dæmði heldur einki. Fóturin var púra lamdur, og tá nýggjar röntgenmyndir vórðu tiknar, kom upp, at eitt brot hevði verið á knæsbótalegginum næstan heilt uppi undir knænum, og har var ein týðandi nerva kleimd so hon antin ikki fekk virkað longur ella kanska var heilt oyðiløgd. Handaviðgerð varð fyriskipað og viðgerð við einum induksjónstóli. Hon, ið skuldi geva mær viðgerðina, spenti eina metalplátu upp á lærið á mær og eina aðra niðri á fótinum og sendi síðan streym gjøgnum beinið. Eg fekk so óluksálga ílt og fekk sveittan fram bara av at siggja hana tvær ferðir um dagin. Til alla lukku fekk eg illgruna til tólið og ein dagin, meðan stovugongd var, orðaði eg hetta við yvirlæknin.

Hann bað teg fara sær eftir ódjórinum og royndi tað á arminum á hjálparlækninum, sum sprakk ein heilan metur upp í loft. Eg fekk fri, til teg høvdu fingið eitt nýtt tól, sum kostaði fleiri túsund krónur, so varð herjað á aftur. Hetta helt so fram í einar tveir mánaðir, men sama gjörði, fóturin var líka lamin.

Tá tú hevur ligið meginpartin av einum hálvum ári á sjúkúsi, hevur tú lívað teg inn í hesa tilveru. Har var í mangar mátar frálíkt at vera, høvdu bara ikki fóturin og hasin ástarhugurin verið. Hon var eigilig. Tá amður kennir seg sum eitt lók og rodnar sum droyri, bert hon slættar koddan, er eingin ivi um, hvat honum bagir hann er ástíkin.

Og sum best var upplivdi eg tað løgnasta í øllum mínum lívi, hóast eg sanniliga havi lagt mær eina við at uppliva sum mest. Men ógvuliga trupult er at greiða frá tí uttan at enda í tí rama sotsuppu-romantikki. Men tað, sum hendi, var hetta:

Eg hevði sum vant ligið og skrivað alla náttina og lá ein morgunin og blundaði í seingini. Hurðin út á gangin stóð opin. Tá eg vaknaði, sá eg tvær sjúkrasystur standa og tala saman. Eitt sindur seinni kom ein triðja til teirra, sum eg ongantið áður hevði sæð fyri mínum eygum, og nú var tað, at undurið hendi.

Eg kendi tað sum eitt skalvalop av orandi lukku leyp oman yvir meg. Uttan eg visti petti av, lá eg hálvur út av seingini og styðjaði meg niður á gólvið við aðrari hondini stívir og stardi. Eg sá hana á liðina, hon var hávaksin, fatt genta, og sá hana í hálvannan minutt, so fóru allar triggjar. Eg fekk togað meg uppi aftur seingina og visti við mær sjálvum, at eg nú hevði sæð ta gentu, sum fór at verða mín.

Ongantið á ævini havi eg kent sovorðna sælu sum hesa løtu. Ógjøriligt er at greiða frá, hvussu hetta kendist. Hugsíð tykkum til, hvussu tað man vera at hava gingið í meira enn fjóruti ár við einum einasta ynski, tú hevur ikki minsta grunsil á at tú hevði, og tað so gekk út í somu løtu tú varnaðist tað. Hvørja ferð, eg blundaði, sá eg hana ljóslivandi fyri mær og tað havi eg kunnað síðani.

Umframt hesa, sum eg nú var púra skotin í, hevði eg skemtast við onkra av hinum í øllum sakloysi. Ein teirra var ein av gongsgentunum, ein kvik litil dama, sum plagdi at geva okkum nátturða og sum tað tí ráddi um at halda seg væl í øgn við, tí tað var hon sum býtti breyðflisarnar út. Umframt hetta

Fyrstu smálombini í ár

Longu seinasta sunnudag vórðu hesi fittu smálombini lembd og eru møguliga teg fyrstu í ár. Smálombini, sum jú seta sín serliga dām á føroysku náttúruna, fáa teg at hugsa um sól og summer, men hendaðan kenslan vardi ikki leingi, tí mikudagin kom hann við vátakava og fjöllini vórðu hvít. Hesi smálombini ganga á eini trøð nærhendis Havnini

dugdi hon ótrúliga væl at fáa frænir av øllum, sum hendi á øllum sjúkúsinum. Eitt sindur mundi hon helst leggja aftrat, men mær bar hon altíð hesi ymisku tíðindini. Um kveldið var eg um reppið at fregna hana, hvør hon mundi vera, sum eftir hálvum øðrum minutti hevði beint fyri øllum mínum meginreglum. Men evnið var mær ov dýrabært til at bera hetta upp á mál inni á einari fyramannastovu.

Ikki fyrr enn tvey kvöld seinni, kom deildarsjúkrasysturin inn til mín, tá teg høvdu koyrt meg inn á uppihaldsstovuna. Hon rópti meg út á gongina:

— Frúgvín Permin, komið higar eitt sindur, tygum mugu kopma higar at heilsa upp á rithøvundan hjá okkum.

Frú Fortuna hewvði ikki havt meg fyri gjøldur, t'var tað, sum nú kom inn. Hon stóð við fótalagið hjá mær og vit søgdu tað, sum plagat at verða sagt í tilíkkum føri, og eg visti, at tann ávirkan, hon hevði havt á meg hin morgin, var lítill av miklum afturimóti tí skalvinum, sum nú leyp. Nú eru vit gift, og hon sigur, at eg bæði var erpin og ótolandi ta ferðina, gaman í, men tað kann so ikki hava verið annað enn, at eg havi verið púra í ørviti ta løtuna.

Eg hevði so mangt verið ástíkin fyrr, men í síðins pokaraspæli hevði eg so ongantið havt fleiri enn fyra frýr, nú sat eg við fimm essum á hondini. Hvørja ferð, eg bar eyga við hana, kítlaði tað heilt út í fingrar og tær uttan á tí lavna fótinum. Tað var

ræðuligt at hava hann at stríðast við, men hann nervaði meg verið enn so so nógv nú, sum hann áður hevði gjørt, tí ikki ber til at vera so heilt fyri ongum, tá nakað so undursamt hendir.

Eg hevði fegin verið liggjandi á sjúkúsinum í hundrað ár, hevði eg bert sloppið at sæð Perminu, sum teg róptu hana, hvønn dag, men kortini varð eg glaður, tá yvirlæknin ásetti ein dag. Var eingin bati at hóma, ætlaði hann at skera meg annan jóladag. Teir fjúrtaðagarnir gingu skjótt og tað var mær sum ein uggi, tá eg slapp at setla yvir til morgunmat hjá Leth Sørensen, hjálparlæknar, fyrsta jólamorgun, tí eg skuldi skera dagin eftir. Í triggjar tímar sat eg í somu stovu sum Permina og ferðaðist í huganum aftureftir gjøgnum árin. Tað er so undursamt at halda seg vera tólv ár, tá tú í roynd og veru ert farin um teg fjóruti.

Okkurt man helst vera við Andersen, yvirlæknar, sum ger, at tú ert ikki petti ræddur at lata hann skera teg. Lat tað so vera, at eg ongan annan møguleika hevði, men harfyri nýttist einum ikki at dáma tað. Tey menudoyvdu meg aftur, og uppi í tí blonku skurðlampuni sá eg hann skera beinið upp frá miðjum tjúkkunum og nakað niðan um knæið. Ert tú ikki bangin, er tað áhugavert at siggja.

Yvirlæknin greiddi mær frá, hvat tað var, hann gjørdi. Hann fann inn á nervina, har sum hon sat kleimd, fekk hana leysa, tók eitt sindur av feitti av mær at leggja uttan um hana og legði hana so

aftur. Nú var so long tíð umliðin, at doyvingin var so nógv linkað, at teir máttu geva mær narkosu, tí eg veit ikki meira, hvat hendi.

Yvirlæknin hevði sagt, at eg skuldi ikki verða skakkur, um nakrir mánaðir gingu, áðrenn nakar bati var at hóma, og at eisini hugsandi var, at alt var til fánýtis. Men tá eg morgunin eftir royndi at liða tærnar, var eg visur í, at tær lótu við seg koma. Eg skræddi teppið av mær og gløddi at teimum. Einkin var at siggja, men tá eg legði fingurin á, foldi eg veikar rykkingar. Eg ringdi eftir einari sjúkrasystir og bað hana bera yvirlækninum boð um hetta. Hon kom aftur við heilsu frá yvirlækninum, at hetta var nakað, sum eg billaði mær inn. Men tá stovugongdin kom, mátti yvirlæknin viðganga, at beint var, sum eg hevði sagt.

Hugaligt er tá ein appilsin dettur niður í vavhúgvuna hjá tær. Men at fáa ein heilan skipsfarm er vorðisum. Eg hevði hitt Perminu. Tað var tað, sum allan týðningin hevði. Sum læknarnir søgdu frá hevði eg verið so nær við at gerast avlamin, sum tú kanst uttan at gerast. Eg hevði skrivað ein útvarpsleik og fingið hann góðkendan, og stuttsegurnar floyvdu frá mær so skjótt sum eg var fætur fyri at skriva tær upp maskinuna.

Beinið á mær var klænkað burtur í einki, men framá gekk við heilsuni. Eg slapp so heim aftur á hokjum á øðrum sinni. Høkurnar skuldi eg brúka uttandura og álagt